1. Sum ígjøgnum sortar skýggja
kemur fram hin gylta sól,
so at bølmyrkur má flýggja,
lýsir í um tind og hól,
so úr grøv upp Jesus stóð
og úr djúpum deyðans sjó,
vann á døprum deyðaváða
árla í páskamorgunroða.

2. Tøkk, o, sigurskappi sterki,
tøkk, o, himinhetja góð,
at tú framdi avreksverkið,
heljarlokur sundur sló,
tøkk, at tú til lívs breyt veg,
deyðan feldi undir teg;
slík er tunga ei at finna,
sum ta gleði kann at inna.

3. Djúpt eg kenni mær í barmi,
at tað ugga ber til mín,
lættir mær av tungum harmi,
tá eg minnist gravstað tín,
hugsi um tað, at tú lá
har í deyðans dimmu vrá,
men reis upp við dýrd og megi,
kann tað vera størri gleði!

4. Tú til lívs meg upp skal vekja,
tað er tín uppreisnar náð;
lat tey leiðið um meg tekja,
lat meg verða maðka bráð,
lat mær gloypa eld og sjógv,
eg í trúgv tó og í rógv
doyggi, tí úr deyðans londum
bjargist eg av tínum hondum.

5. Góði Jesus, veit mær náði
og lat halga anda tín
vera hjá mær, so eg ráði
slíkan allan lívshátt mín,
at eg meir ei nakra tíð
deyðadjúpið falli í,
sum tú sjálvur úr meg ripti,
tá tú deyðan niður syfti.

Kingo 1689. J. Dahl 1924.

1. Som den gyldne sol frembryder
gennem den kulsorte sky
og sin stråleglans udskyder,
så at mørk og mulm må fly,
så min Jesus af sin grav
og det dybe dødens hav
opstod ærefuld af døde
imod påske-morgenrøde.

2. Tak, o store sejerherre,
tak, o livsens himmelhelt,
som ej døden kunne spærre
i det helvedmørke telt!
Tak, fordi at du opstod
og fik døden under fod!
Ingen tunge kan den glæde
med tilbørlig lov udkvæde.

3. Jeg kan finde i mit hjerte,
at min sjæl har trøst deraf,
som kan lindre al min smerte,
når jeg mindes kun din grav
og betænker, hvor du lå
udi dødens fæle vrå
og stod op med kraft og ære.
Hvad kan større glæde være.

4. Du til livet mig skal vække
ved din stor' oprejsnings kraft.
Lad kun gravens jord mig dække,
orme tære al min saft,
ild og vand opsluge mig;
jeg dør i den tro til dig,
at jeg skal til liv opstande
ud af dødens grumme lande.

5. Søde Jesus, giv mig nåde
ved din gode Helligånd,
at jeg så min gang kan råde
og vejledes ved din hånd,
at jeg ej skal falde hen
udi dødens svælg igen,
hvoraf du engang mig rykte,
da du døden undertrykte.